



TASTE OF LIMMUD



*Tora is de ziel in het lichaam van de joodse gemeenschap
wie kennis wil nemen van Tora is welkom met ons te leren*

Sjabbat 1 oktober / 3 tisjri 5772
Sidra Haäzinoe, Devariem [Deuteronomium] 32:1-52
Tanach blz. 416-423
Haftara Sjabbat Sjoewa: Hosjea 14:2-10, Micha 7:18-20
Tanach blz. 1157-1158, 1193

Vertaling: Sera Spanier

www.limmud.org/publications/tasteoflimmud/5766/Haazinu/

HAÄZINOE

Haäzinoe is het afscheidslied van Mosjee tot de Israëlieten. Hierin vertelt hij over hun status als het uitverkoren volk van God en de consequenties als we onze afhankelijkheid van God vergeten. Mosjee benadrukt, dat het volk door het naleven van Gods woord in staat zal zijn goed te leven in het land Israël. God vertelt aan Mosjee dat hij binnenkort zal sterven en dat hij het land wel zal moge zien, maar er niet binnen zal gaan.

Het laatste pleidooi – Mark Lazar

Mark Lazar is leraar Jodendom in Jeruzalem en gespecialiseerd in informele joodse educatie, leiderschapstrainingen en gebruiksvriendelijk Jodendom.

Wat had ik die graag aangeraakt...
met de handen op de grond de aarde gevoeld, het land,
het weefsel van Uw schepping...
te wandelen over de bergen en de heuvels,
de koele bries te voelen, die de groene weiden streelt
waar de vredige kudde graast...
mij een weg te banen door de smalle geulen en de canyons,
balancerend op rotsen en keien terwijl ik de frisse woestijnwind inadem.
Een handvol zand nemen van de stranden en de korrels tellen, zoals ons...
talrijker dan de sterren op de hemel.
Op de top van Uw berg te rusten en naar diezelfde sterren staren...
U nog één keer in de ogen kijken...

In Uw aanwezigheid te verblijven, Uw schoonheid aanschouwen,
in Uw heiligdom bidden.

Maar ik weet. Ik begrijp.

Ik aanvaard.

Maar ik heb U nog nodig.

Ik heb het nodig, dat U mij erkent.

Ik heb het nodig, te weten dat dit volbracht is, dat dit de weg was,
dat dit het eind was en het begin.

Ik heb het nodig om te weten...

en ik weet dat het "IK" de reden is voor dit moment, tussen ons.

U weet hoe veel pijn ik heb geleden.

U kent mijn spijt.

U kent mijn fouten.

U herinnert mij eraan puur door Uw aanwezigheid.

U bent het spiegelbeeld van mijn wezen, en toch ben ik slechts
een greintje van U.

En U hebt het nodig, dat dit greintje van zijn schuld gezuiverd wordt.

Waar beginnen?

Waar eindigen?

Wat over is, ligt er allemaal tussen in...

Is het aan mij te herkennen wat voor mij nodig is om ÉEN te worden?

Ik ben gebroken.

Ik ben een huls.

Ik ben leeg, behalve door de herinneringen, die ik achter laat.

Ik ben van U... Ik ben stof... Ik ben niets... Ik - - -zal niet bestaan... als ik.

Maar voor één laatste keer...

zou ik graag Uw aanwezigheid voelen in het hier en nu.

Nog eenmaal zou ik zoals vroeger van Aangezicht tot aangezicht willen zien.

U te ontmoeten zoals U bent wat U bent.

Was het niet genoeg om mij één keer het land te laten betreden?

Gaf ik mijn leven niet voor deze zaak?

Verliet ik niet mijn eigen kinderen voor die van U?

Bleef ik niet in Uw nabijheid toen niemand naar U luisterde?

Terug naar "ik"...

Maar ik ben enkel ik.

Ik ben geen god.

Ik ben U niet.

Ik ben enkel Israël...

worstelend tussen mijn eigen ik en Uw aanwezigheid.

Ik ben enkel Israël...

Worstelend tussen mijn kinderlijke, egoïstische natuur en Uw leidende manier van leven.

Ik ben enkel Israël...

een volk op een eeuwig pad van humaniteit...

zich een weg zoekend van goddelijkheid.

Ik ben enkel...

U...

Zoals U op zoek naar volkomenheid met ons en heel Uw schepping.

Ik ben enkel Een.

Maar het zou fijn zijn geweest U nog eenmaal te horen.

Ik sloeg op de rots... ik sloeg op de rots... Ik sloeg op de rots...

Een andere invalshoek

In deze sidra beschrijft Mosjee de Tora op de volgende manier:

“Moge mijn onderricht neerdalen als regen,
mogen mijn woorden zijn als milde dauw,
als regen die de grond doordrenkt,
lenteregen die het groen in bloei zet.” (Dev. 32:2)

Rasjje, de 11^e-eeuwse commentator, legt deze regel als volgt uit:

Moge mijn onderricht neerdalen als regen. Dit is het getuigenis dat je zal afleggen, dat IK in jouw tegenwoordigheid verklaar: “de Tora die IK aan Israël heb geschonken, die leven aan de wereld geeft, is zoals deze regen die leven aan de wereld geeft, [d.w.z.] wanneer de hemelen dauw en regen doen neerdruppelen. (Sifrei 32:2).

mogen mijn woorden zijn als milde dauw - waarover iedereen blij kan zijn – [anders dan] de regen, die [af en toe] onrust brengt voor mensen zoals reizigers, of bij degene wiens vat [waarin hij zijn druiven perst,] vol is met wijn [welke door de regen bedorven wordt]. (Sifrei 32:2)

als regen die de grond doordrenkt... [de metafoor wordt als volgt verklaart:] Zoals deze [vaak stormachtige regenachtige wind] de planten onderhoudt en hun groei bevordert, zo zullen ook de woorden van de Tora degenen die Tora studeren aanzetten tot groei.